

Ngày Vui Qua Mau...

Sau bao nhiêu năm xa mái trường cũ, tất cả chúng ta ai cũng thấy nôn nao vui mừng khi bắt được một mối liên hệ nào đó với quá khứ. Tôi rất cảm động khi đọc được những dòng cảm nghĩ của Mai Chi viết vào cho webmaster. Mai Chi học chung với tôi từ trường Thiên Phước, nhưng sang đến trường TQT thì chúng tôi học khác ban với nhau cho nên cũng không có dịp nói chuyện với nhau nhiều như xưa... Sau bao nhiêu năm tôi vẫn nhớ đến cô bạn nhút nhát và ít nói với đôi mắt to tròn như hai hạt nhãn từ những ngày tiểu học. Từ khi bắt được liên lạc với Mai Chi, những email hay điện thoại hỏi thăm qua lại cứ thế mà "đến và đi". Khi biết được thầy cô Nhã sẽ sang Frisco, TX thăm con và cháu, tôi liên lạc với Quốc Huân và Mai Chi để tổ chức một buổi họp mặt nho nhỏ vào những ngày cuối năm. Quốc Huân đã chu đáo thu xếp phần ẩm thực và tôi có nhiệm vụ đi pick up đồ ăn đem đến nhà thầy. Mai Chi sẽ giúp chúng tôi với phần muống đĩa và đĩa giầy. Thế là chương trình của buổi họp mặt đã được ổn định.

Sáng thứ bảy, tôi nhìn dự đoán thời tiết trên mạng biết được cuối tuần này Dallas sẽ bị "cold front" thăm viếng. Các bạn cũng biết là tôi chịu lạnh rất dở (từ chuyến du lịch ở Canada hai tháng trước) cho nên tôi phải mang theo những chiếc áo dày mới đủ ấm. Chương trình của tôi là thứ bảy sẽ chạy lên nhà Mai Chi thăm bạn rồi chủ nhật hai đứa sẽ đi thăm thầy cô Nhã khi thầy cô vừa từ Canada đến Frisco. Khoảng cách từ Austin đến Grand Prairie, nơi Mai Chi và gia đình cư ngụ, là gần 200 miles. Tôi rời nhà từ lúc 9g sáng vì muốn đến nơi kịp ăn trưa với cô bạn của mình. Sáng thứ bảy, khi hậu vẫn còn ẩm mặc dù thiếu chút nắng. Trên đường lái xe, tôi cứ nghe đi nghe lại đĩa nhạc của cô Thái Thanh với những bài hát quen thuộc. Đầu óc tôi cứ mãi nghĩ về cuộc hội ngộ sắp tới, vì cũng đã gần 30 năm bạn bè chưa gặp lại nhau và cũng không hiểu là bạn mình có thay đổi gì nhiều không.

Tôi đến thành phố Grand Prairie gần đúng Ngọ như dự tính (vì nhờ có GPS, tôi không bị lạc đường). Tôi đậu xe ngay trước cửa nhà Mai Chi và gọi điện thoại cho cô nàng. Khi Mai Chi trả lời điện thoại, tôi nói cô bạn mình ra trước cửa nhà để chờ tôi đến vì tôi sợ đến lộn nhà. Tôi mở cửa xe bước xuống chờ đợi Mai Chi mở cửa bước ra ngoài. Khi thấy dáng cô bạn gái, tôi phá lên cười lớn khiến cho MC quay lại nói:

- Mai Chi biết là PO sẽ làm như vậy...

Tôi nhìn Mai Chi cười trừ và đi theo cô bạn nhỏ vào nhà. Duy, chồng của Mai Chi, nhìn tôi với một nụ cười thân thiện trong khi Mai Chi giới thiệu chúng tôi với nhau. Sau màn chào hỏi, Mai Chi vừa làm café cho tôi giải lao vừa nói:

- PO ngồi uống café nhe, chờ Mai Chi một chút rồi tụi mình ăn cơm trưa. Mai Chi nấu cơm gà nhe...

Vừa nói Mai Chi vừa nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi (chắc xem tôi có bằng lòng hay không...), tôi vội vàng nói:

- Ăn gì cũng được Mai Chi ơi, đừng có làm gì rườm rà hết.

Tôi ngồi xuống bàn, vừa uống café vừa nói chuyện với Duy. Mặc dù mới gặp nhau lần đầu nhưng tôi nhận thấy Duy là người đàn ông cởi mở, "kiên nhẫn" và chịu khó tiếp chuyện với bạn của bà xã mình. Mai Chi đúng là một người nội trợ giỏi, chẳng bao lâu sau, đã bày ra một mâm cơm hấp dẫn (với một chén ớt hiểm bên cạnh).

Chúng tôi vừa ăn vừa ôn lại quá khứ, từ hồi còn học ở Thiên Phước cho đến sang đến Trần Quốc Tuấn. Tôi kể cho Mai Chi nghe về những người bạn tôi gặp lại trong những chuyến viếng thăm thầy cô và bạn bè trong năm nay. Sau khi dọn dẹp xong, Mai Chi và Duy rủ tôi đi bát phở cho biết thành phố Grand Prairie, nơi Mai Chi nhận làm quê hương thứ hai. Trong bụng tôi, tôi chỉ muốn ngồi nhà nói chuyện với bạn bè mà thôi. Mặc dù tôi thích đi chơi xa, nhưng tôi lại rất sợ đi bát phở hay shopping. Đối với tôi, ở xứ Mỹ này thì thành phố nào cũng giống nhau với những shopping malls hay những khu phố VN đông đúc (ở những nơi có nhiều người Việt cư ngụ). Tuy nghĩ thế nhưng tôi vẫn đi "bát phở" với Mai Chi và Duy.

Ngoài đường, gió lạnh đã bắt đầu thổi làm chúng tôi phải chạy vội vã vào bên trong khu chợ VN để trốn cái lạnh. Mai Chi đưa tôi đi vòng vòng một lúc thì cậu con trai gọi điện thoại để kêu mẹ đi rước. Thế là chúng tôi chạy đến trường trung học để rước cậu bé. Sau đó, Duy và Mai Chi lại đưa tôi đi vòng vòng những khu chợ VN cho biết. Chiều đến, Mai Chi sửa soạn một nồi lẩu Thái thơm ngon và hấp dẫn, nhất là những ngày trời lạnh như thế này. Sau bữa ăn, mẹ Duy đứng lên chào để đi về nhà em Duy để chỉ cho cô xào miến cua. Cậu ấm của Mai Chi đã ăn xong và đang ngồi ngắm mấy con cá của cậu ta. Trên bàn ăn chỉ còn lại Duy, Mai Chi và tôi chiến đấu đến cùng. Vừa ăn vừa nói cười rất là thoải mái. Tôi cũng cố gắng rủ rê Duy cùng đi đến nhà thầy Nhã hôm sau cho vui, nhưng Duy cứ từ chối mãi vì phải ở nhà để trông cậu con. Buổi tối, Mai Chi mở nhạc Asia cho tôi xem được một chốc thì tôi cũng xin phép đi ngủ vì cũng đã "quá tải" rồi.

Sáng chủ nhật, cold front đã gõ cửa Dallas với những cơn gió buốt lạnh và nhiệt độ dưới 32F. Khi tôi bước ra

bếp, đã thấy Mai Chi dậy thật sớm loay quay làm café. Thấy tôi run lập cập, Mai Chi hỏi:

- Bộ PO cũng bị lạnh hả? Mai Chi tưởng PO ở đây lâu rồi thì chịu lạnh quen rồi.
- PO sợ nhất là mùa lạnh đó người đẹp. PO chịu lạnh dờ lảm. Không nhớ hỏi PO đi Canada sao? Cứ run cầm cập tối ngày.
- PO uống café nha, Mai Chi làm luôn. Mỗi sáng Mai Chi phải có một ly café sữa đá mới chịu được, trời lạnh cũng vậy nữa...

Mai Chi vừa cười vừa nói tiếp:

- Hồi đi sang Mỹ, Mai Chi cứ sợ bên đây không có café, phải đem theo..
- Tuy PO ít uống café nhưng thỉnh thoảng cũng uống một ly café sữa đá khi đi ăn phở. "Cái nồi ngồi trên cái cốc" đó..

Mai Chi phá lên cười:

- PO đi lâu rồi mà còn nhớ mấy câu đó hả?
- Làm sao mà quên được...

Mai Chi đưa cho tôi ly café sữa đá vừa cười nói:

- Mai Chi khó lắm, phải uống café của mình làm mới được. Người khác làm, uống hỏng ngon, PO ơi.
- PO thì lâu lâu mới uống một lần, ai làm uống cũng được... Mai Chi lại làm gì nữa vậy?
- Mai Chi tính như vậy: sáng nay mình ăn sáng phở gà, rồi mình đi lấy thức ăn với bánh, rồi đi thăm thầy.
- Nghe sao hấp dẫn quá vậy? Thường thường buổi sáng PO chỉ uống một ly trà nóng là đủ rồi.

Lúc đó, Duy cũng vừa bước vào nhà bếp, quần áo tươm tất. Duy hỏi tôi ngủ ngon không?

- Tối hôm qua lạnh quá Duy ơi, vớ lại lạ nhà nên cứ bị thức giấc...
- Ở trong phòng có cái máy sưởi, sao PO hỏng mở lên.
- Vậy hả? PO không để ý.
- Duy uống café không, để em làm luôn? - Mai Chi quay qua hỏi chồng.
- Cho anh một ly luôn nhe Chi.

Mai Chi là một người nội trợ đảm đang đúng nghĩa. Vừa tiếp tế café cho ông xã và cô bạn gái xong, Mai Chi lại quay sang nồi phở gà của mình. Mai Chi đã lo lắng cho tôi từng bữa ăn, giấc ngủ... làm cho tôi rất là cảm động. Duy cũng vậy, dù mới gặp tôi lần đầu, Duy đã tiếp đãi tôi rất nồng hậu. Duy tặng tôi một chiếc đèn bin do anh "modify" chút đỉnh để cho ánh sáng của đèn không giảm đi mặc dù sức bin không còn mạnh nữa. Ở Duy, tôi đã học hỏi được những tin tức và sinh hoạt ở nước nhà.

Sau bữa phở gà thơm ngon, chúng tôi sửa soạn để chuẩn bị đi phố. Đúng như giờ hẹn, tôi đưa Mai Chi và Duy ra nhà hàng Bistro-B để lấy thức ăn mà Quốc Huân đã đặt sẵn cho buổi ăn trưa ở nhà Thái Sơn, con trai lớn của thầy Nhã. Mai Chi còn đặt thêm một chiếc bánh Giáng Sinh thật đẹp và thơm lừng. Khi về đến nhà, tôi gọi điện thoại cho Dung, vợ Thái Sơn, để hỏi tin tức bao giờ thầy Nhã đến Dallas.

- Em đang ở ngoài phi trường DFW đây chị PO ơi. Bố mẹ em chưa xuống.
- Vậy thì bao giờ thầy cô xuống, Dung gọi cho chị nhe. Từ phi trường về nhà Dung bao lâu vậy cưng?
- Từ phi trường về đến nhà em cũng khoảng 45 phút đó chị PO. Tụi em còn tính ghé chợ VN một chút.

Tôi như hiểu được ý của Dung liền vội vàng nói:

- Nếu mà Dung tính mua đồ ăn cho chiều nay thì đừng nha cưng. Anh Quốc Huân đã đặt sẵn mấy món ăn ở nhà hàng rồi và chị cũng đã lấy thức ăn rồi, nhiều lắm.. Dung đừng có lo nhe cưng.
- Vậy hả chị! Vậy thì khi nào em rời phi trường em sẽ gọi cho chị nha. Chào chị.

Tôi ngưng máy với Dung rồi quay sang nói với Mai Chi:

- Con thầy Nhã đang ở phi trường đón thầy, bao giờ các em rời phi trường sẽ gọi cho tụi mình. Rồi lúc đó mình gọi cho Quốc Huân biết luôn.

Trong khi chờ đợi điện thoại của Dung gọi lại, Mai Chi mở TV để xem tiếp đĩa nhạc Asia hôm qua đang xem dở. Tôi nằm xuống ghế thả hồn theo tiếng nhạc và lơ lửng chín tầng mây.

Sau khi nhận được cú điện thoại của Dung gọi lại, tôi và Mai Chi sửa soạn rời nhà. Trên đường đi, tôi nhờ Mai Chi gọi điện thoại báo tin cho Quốc Huân biết là chúng tôi đang trên đường đến nhà con thầy Nhã và hẹn gặp Huân và gia đình ở đó. Mặc dù có cái GPS nhưng tôi cũng bị lạc đường tùm lum. Nhà hai vợ chồng Thái Sơn ở một khu mới phát triển cho nên tôi không tìm thấy trên bản đồ của "google", và GPS lại có những chỉ dẫn khác với "mapquest". Tuy biết rằng "có nhiều đường để tiến về La Mã" nhưng nếu nhiều chỉ dẫn quá thì cũng dễ bị lạc. Cuối cùng, chúng tôi cũng tìm được nhà nhờ sự chỉ dẫn của Thái Sơn.

Thầy trò lại một lần nữa được gặp nhau. Thầy Nhã tươi cười vui vẻ khi thấy chúng tôi bước vào nhà:

- Chào các em. Vào nhà chơi..

Cô Tuyết đang bế cháu nội cũng bước ra đón tiếp chúng tôi. Tôi chào hỏi thầy cô rồi quay sang Mai Chi giới thiệu:

- Thưa thầy cô, đây là Mai Chi, cũng là cựu học sinh TQT đây ạ.

Mai Chi gật đầu chào thầy cô. Thầy Nhã vồn vã hơn:

- Mai Chi vào nhà chơi em. Nghe PO nói là Mai Chi cũng ở Dallas hả em?

- Dạ em ở Grant Prairie.

Sau đó thầy Nhã quay sang giới thiệu hai người con trai lớn của thầy:

- Đây là Thái Sơn, con trai lớn của thầy, và Dung là vợ của Sơn. Thái Sơn và Dung ở Dallas. Còn đây là Thái Hòa, con trai kế, Hoà ở Canada. Đây là Tony, con út, PO đã gặp qua ở Canada, còn đây là cháu nội đầu tiên của thầy.

Hai em Thái Sơn và Thái Hòa ân cần chào hỏi chúng tôi. Tôi quay sang Thái Sơn nói:

- Chị cảm ơn Thái Sơn nhiều nhé. Lúc Sơn gọi là lúc chị đang chạy trên xa lộ North Texas đó. Chị đang lo là sẽ bị lạc nữa thì Sơn gọi... hú hồn.

- Dạ, hai chị vào nhà chơi.

- Chị có thức ăn trong xe, hai em có thể phụ chị mang vào được không?

- Dạ...

Hai em Thái Sơn và Thái Hòa theo tôi ra xe để mang thức ăn vào. Dõi mắt ra xa, tôi nhận dạng được cho chiếc xe của Quốc Huân đang chạy chậm chậm ở đầu đường, tôi đưa tay vẫy vẫy cho ông bạn láng giềng trông thấy chúng tôi. Xe Huân chạy trở tới và đậu lại. Tôi vừa cười vừa nói khi Huân bước xuống xe:

- PO tưởng là Huân không nhìn thấy PO rồi chứ! Đây là Mai Chi lớp 10C1 và đây là Quốc Huân của 10B6.

Tôi giới thiệu Mai Chi với Huân xong thì chạy ra xe giúp TS và TH mang thức ăn vào nhà. Lúc quay trở lại, bên cạnh Huân là một cậu bé thật khá khinh (giống bố như đực), tôi đoán chắc đây là cậu ấm của Huân rồi. Tôi cười cười đùa với Huân:

- Con trai Huân giống bố lắm đó nhé. Cháu tên gì vậy?

- Cháu tên Huy.

Cậu bé vòng tay lại thưa gửi chúng tôi rất là lễ phép. Tôi nói với Huân:

- Thầy cô đang ở trong nhà đó. Huân vào trước đi.

Huân dẫn bé Huy vào nhà. Tôi quay sang nói với Mai Chi:

- Con Huân dễ thương quá hả, mà ngoan nữa.

Sau cùng chúng tôi cũng mang hết thức ăn vào nhà. Vào bên trong, tôi lại nghe thêm một loạt giới thiệu giữa thầy Nhã và Huân. Thế là thầy trò, chủ khách tay bắt mặt mừng, tạo nên một bầu không khí rất là hoan hỉ.

Cậu ấm của Huân rất là dễ thương, khoanh tay cúi đầu chào mọi người theo lời bố dạy rồi đi theo Tony, con trai út của thầy Nhã, ra ngoài phòng khách chơi game. Giọng tiếng Việt không dấu của Huy làm tôi nhớ đến tiếng Việt của hai đứa con tôi, cũng chẳng có dấu gì hết, nghe lơ lớ như Mỹ nói tiếng Việt.

Vào đến nhà bếp, tôi và Mai Chi loay hoay mở những mâm thức ăn ra. Cô Tuyết và Khanh, em gái thầy Nhã, hâm soup măng cua lại cho ấm. Thái Sơn và Thái Hòa đem cái bàn xếp để giữa nhà bên cạnh cây Giáng Sinh. Thái Sơn lại trái thêm một tấm khăn bàn màu đỏ lên trên. Khanh bày chén đĩa giấy lên bàn. Tôi và Mai Chi bắt đầu mang thức ăn ra. Nhìn kỹ lại, tôi thấy ông bạn Quốc Huân quá chu đáo, đã đặt rất nhiều thức ăn, những sáu món tất cả. Nào là soup măng cua, chả giò, gỏi sứa tôm thịt, nem nướng cuốn, cơm chiên và gà hấp muối. Món nào cũng thật là hấp dẫn.

Sau khi chúng tôi sửa soạn bàn ăn, thầy Nhã mời mọi người ngồi vào bàn. Trước khi mọi người cầm đũa, tôi xin phép được nháy nhó vài bộ ảnh để làm kỷ niệm của buổi họp mặt ngày hôm nay. Trên bàn ăn mọi người cười nói huyên thuyên rất là thân mật. Thầy Nhã nói với các em về sự kỳ ngộ giữa thầy và những người cựu học sinh TQT qua trang web mới vừa thành lập được vài tháng. Và rồi từ đó câu chuyện lan dần sang những đề tài khác

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp hai em Thái Sơn và Thái Hòa nhưng hai em đã trò chuyện rất vui vẻ và thân mật với chúng tôi. Khi Thái Hoà phụ tôi bung thức ăn vào nhà, tôi cứ tưởng Hoà vẫn còn ở trung học nhưng không ngờ Hoà đã ra trường Y khoa và đang thực tập chuyên khoa Nhi đồng ở bệnh viện. Thầy Nhã còn cho chúng tôi biết Thái Hòa đã từng đi dự thi hát cho trung tâm Paris by Nights cách đây mấy năm. Để làm quà gặp mặt, Hoà đã ký tặng các anh chị CD đầu tay của em để làm kỷ niệm.

Trên bàn ăn, mọi người ai cũng cười nói vui vẻ và ăn uống tự nhiên. Mai Chi tuy ít nói nhưng tôi bắt gặp được

những nụ cười trên môi của bạn. Đây là lần đầu tiên Mai Chi đi chơi một mình với bạn bè cho nên Mai Chi cũng lo ngại lắm. Có lẽ vì không khí ấm áp của gia đình thầy Nhã dành cho chúng tôi, Mai Chi cũng thấy thoải mái và hòa đồng vào. Qua những mẩu chuyện giữa Quốc Huân với mọi người, tôi được biết thêm về người bạn mới quen này một tí. Tôi cảm phục tấm lòng nhân hậu và yêu quê hương của người đàn ông trung niên này. Thái Sơn, Thái Hòa thỉnh thoảng chọc ghẹo cô Tuyết một cách dễ thương. Điều đó cho tôi thấy là các em rất gần gũi với thầy cô nhưng không kém phần kính nể.

Ăn uống xong, mọi người phụ nhau dọn bàn cho sạch sẽ để còn mang chiếc bánh Giáng sinh ra nữa. Sau đó tôi lại chụp thêm hình ảnh của gia đình thầy Nhã để còn bỏ lên trang Giáng Sinh nữa chứ (Nhờ tấm ảnh này mà thầy trò cũ lại nhận diện được nhau, nhưng câu chuyện này sẽ được dành lại lần sau). Dung cất bánh Giáng sinh, Tony thì đem bánh mời người lớn. Chúng tôi ngồi trên ghế salon tiếp tục câu chuyện từ bàn ăn....

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn 5g30 và nhớ lại mình phải lái xe thêm 4 tiếng mới về đến nhà, tôi nói nhỏ với Mai Chi là đã đến giờ rồi. Mai Chi nhìn tôi nói "tùy PO, Mai Chi sao cũng được". Tôi liền quay sang thầy cô Nhã ngỏ ý muốn từ giã. Thầy Nhã thông cảm tôi phải lái xe đi xa nên cũng không cầm giữ lại. Khi nghe chúng tôi xin phép cáo từ thì cô Tuyết mang ra cho chúng tôi những túi quà Giáng Sinh cho mỗi người. Đã nói là cô Tuyết tỉ mỉ lắm mà! Cô Tuyết đã tặng chúng tôi ô mai cô làm và chocolate cookies do chính tay thầy Nhã làm. Đấy các bạn cựu học sinh TQT có thấy là chúng tôi hạnh phúc không? Được thầy cô thương yêu và chăm sóc như ngày nào còn mãi đứng quần trên ghế nhà trường.

Trên xe đưa Mai Chi về lại nhà, tôi quay sang hỏi bạn:

- Mai Chi đi chơi thấy vui không?
- Mai Chi vui lắm. Mấy người con của thầy dễ thương quá há.
- PO thấy mấy em ngoan và cười mở ghê vậy đó. Lần này cũng là lần đầu tiên PO gặp các em. Lần trước, PO đi Canada chỉ có gặp thầy cô Nhã và Tony thôi.
- Mai Chi thấy Huân cũng chừng chạc và nhân hậu ghê đi. Lại có tấm lòng yêu nước nữa...

Sau khi đưa Mai Chi về nhà an toàn giao lại cho Duy, tôi cũng xin kiếu từ hai ông bà để lái về Austin cho kịp. Duy thật là chu đáo, đã làm sẵn cho tôi một ly trà nóng để uống dọc đường, vì trời lạnh. Mai Chi còn cẩn thận dặn dò:

- Mai Chi với anh Duy thức khuya lắm, PO về đến Austin thì gọi điện thoại cho Mai Chi nhe, đừng có ngại là tối quá. Tội nghiệp PO phải lái xe đi xa mà tối rồi.

Tôi nhìn Mai Chi, cười nói:

- Mai Chi đừng có lo, PO đi bụi đời quen rồi. Về đến Austin, PO sẽ gọi ngay cho Mai Chi với Duy để hai ông bà yên tâm. Mai Chi vào nhà đi kẻo bị lạnh đó. PO về nha. Hẹn gặp lại.

Tôi quay lại với Mai Chi và Duy thêm một lần nữa rồi rồ máy chạy đi. Hẹn mặt nào cũng sẽ tàn nhưng tôi hy vọng là chúng tôi sẽ có nhiều dịp khác để gặp nhau. Có một lần tôi than với một người rằng:

- Cuộc vui nào cũng có lúc tàn..

Và người ấy đã trả lời:

- Để cho PO có dịp đón những ngày vui sắp tới...

Bởi thế, tôi hy vọng là trong những ngày sắp tới tôi sẽ có dịp gặp được tất cả những người bạn cũ và mới quen qua trang web TQT. Hy vọng là chúng ta sẽ có dịp ngồi hàn huyên trong buổi họp mặt TQT tháng 07 tới đây.

Thân ái,
Phi-Oanh